

ÚVOD.

Armáda, která chce být armádou moderní, prvotřídní, se všemi finesami moderního boje, nesmí přezíratí vývoj zbraní všeho druhu, nových bojových metod a jejich kombinací. Nové zbraně, nové zkušenosti přinášejí nové způsoby boje. Nejlepší příklad jest viděti na německé armádě, kde se nerozpakovali zbavit se a odstraniti všechny orthodoxní metody boje a vytvořiti bojové metody nové na základě zkušeností s novými nebo zdokonalenými zbraněmi na různých příležitostných bojištích. Opakem byla armáda francouzská, která šla do války s vyzkoušenými a osvědčenými metodami z konce Světové války 1914-1918 a houževnatě při nich setrvala, i když poznala, že nepřítel jest jiný než z konce války minulé.

Každá válka přináší nové poznatky a zkušenosti a vítězství jest výsledek vhodných kombinací nových technických, taktických i strategických poznatků.

Jest třeba vzpomenouti Světové války, která přinesla tanky, jak s vývojem protitankových zbraní měly silný vliv na nový způsob boje, především pěchoty a dělostřelectva. Nynější válka přinesla „Blitzkrieg“, parašutistické jednotky a letecké výsadky, jichž charakteristický způsob boje vynutil si opět nové metody bojové a to jak v boji útočném, tak i obranném.

Záleží jen na armádě, která chce být armádou moderní, armádou, která chce držeti úspěšně stejný krok s vývojem bojové techniky, aby si tyto poznatky a metody boje dobře osvojila a dovedla jim nejen úspěšně čeliti, ale také jich správně použiti.

Jen moderní armáda, pružná ke každému taktickému, strategickému i technickému pokroku, s bystrým postřehem a smyslem pro pokrok, může úspěšně plniti úkoly, kterých národ od ní očekává.

HISTORICKÝ VÝVOJ PARAJEDNOTEK A LETECKÝCH VÝSADEK.

Studuje-li se historický vývoj parajednotek a leteckých výsadek, všeobecně překvapí skutečnost, že to nebyla Světová válka 1914-1918 anebo nynější válka, která dala vznik myšlence použití letadla nebo padáku jako prostředku bojového.

Prvá zmínka o dopravě vojska vzduchem

za účelem bojovým pochází již z počátku 19. století. Ačkoliv jest to ve vojenské historii prvá zmínka toho druhu, překvapuje svoji aktualitou.

Když r. 1803 pokoušel se Napoleon o přepašení Anglie, vynalézaví strategové jeho armády považovali skutečně za možné posílit válečné loďstvo francouzské dělostřelectvem a jezdecktvem, přivedeným tunelem, vykopaným pod Canal la Manche v nejužším místě, a pěchotou, přepravenou částečně na malých lodích, aby neutrpěla tolik ztrát, částečně vzduchem pomocí balonů.

Současná rytina tohoto návrhu ukazuje velmi zajímavé podrobnosti; zatím co dělostřelectvo a jezdecktvo prochází tunelem, jiná část jezdeckta a pěchoty jest převážena na malých lodích, podobných dnešním in-vasním bárkám, ostatní část pěchoty jest přepravována vzduchem pomocí balonů. Tato pěchota bombarduje se vzduchu anglické válečné loďstvo zápalnými bombami. Na rytině jistě velmi zajímavé jest způsob, jakým se Angličané proti tomuto náletu bránili. Vypouštějí totiž papírové draky, podobné našim dětským drakům, což nepředstavuje nic jiného než dnešní barážové balony.

Bohužel, nezachovaly se žádné zprávy, proč k uskutečnění tohoto jistě dnes velmi aktuálního návrhu nedošlo.

Teprve po více než sto rocích jest zaznamenán prvý seskok s vojenským námětem. Tímto seskokem chtěl Albert Berry, syn známého amerického balonisty kapitána John Berryho dokázati vojenskou upotřebitelnost letadla téžšího vzduchu a padáku.

Dne 1. března 1912 odstartoval s letadlem, které pilotoval Anthony Jannus, s úkolem doručiti zprávu plukovníku W. T. Woodovi, veliteli Jeffersonových kasáren, jejichž vojenská posádka představovala ve skutečnosti důležitý vojenský opěrný bod na řece Mississippi jižně St. Louis. Zpráva byla napsána leteckými žáky leteckého učiliště v Kinloch Parku nedaleko St. Louis a obsahovala hlášení, že „nepřítel zničil levé křídlo kinlochské armády, zranil velitele této skupiny a obklíčuje jádro sil.“ Ve zprávě se také žádá, aby byl vyslán major Lange jako nový velitel a k dopravě k armádě má použití letadla.

8. 4. 1917
Skutečně Albert Berry, jakmile se letadlo dostalo nad zmíněná kasárna, sešplhal na podvozek letadla, kde měl připevněný padák vlastní konstrukce (byl to typ padáku automatického), seskočil a šťastně přistál před zraky užaslých důstojníků a vojáků. Berry zprávu za nadšených projevů obdivu odevzdal veliteli, avšak přes všechny vysvětlivky Berryho přítomným důstojníkům o významu letadla a padáku jako prostředku bojového, byla celá věc přijata bez pravého zhodnocení Berryho výkonu po stránce vojenské. Hlavně bylo poukazováno, že by se pro takový účel nenašli dobrovolníci.

Od té doby nezachovaly se o podobném pokuse nebo i pouhém návrhu žádné zprávy, a třebaže byla konána řada podařených nebo nepodařených pokusů s padákem, bylo stále pohlíženo na padák spíše jako na prostředek atrakční při příležitostných slavnostech, než na prostředek záchranný nebo bojový.

Tak, jako se děl celý vývoj létajících strojů a padáku současně již od okamžiku, kdy člověk snažil se ovládnouti vzduch, tak netušený rozvoj letadel ve Světové válce děl se s vývojem padáku, k jehož vlastnímu ocenění jako prostředku bojového docházelo ke konci zmíněné války.

Avšak Světová válka nedala jen vznik dnešním bojovým letadlům a padákům v té formě, jak je známe dnes, ale také podnět k použití padáku jako prostředku bojového a k prvním parašutistickým jednotkám a let. výsádkám.

Z historie Světové války jest známo, že francouzský major E. Evrard, jsa vysazen s osmi ženisty s letadla v týlu německé fronty, provedl destrukční práce, které měly ochromiti některé německé vojenské transporty na frontu.

Rovněž několik zpravodajských agentů, vybavených poštovními holubami, bylo tímto způsobem vysazeno s letadel nebo shozeno padáky hluboko v týlu nepřítele.

Přesnější zpráva o letecké výsadce s úkolem destrukčním datuje se z r. 1916 v době brusilovské ofensivy, která silně doléhala na rakouskou obranu. Pozorovatel rakouského letectva poručík von Cossel byl vysazen asi 90 km za ruskými liniemi s úkolem přerušiti železniční trať Rovno — Brody, která byla velmi důležitá pro dopravu válečného materiálu a vojska na frontu. Von Cossel byl vysazen s příslušnými trhlavinami pilotem čet. Windischem asi 10 km od určeného objektu, aby jeho vysazení bylo utajeno. Von Cossel během noci dostal se na určené místo, trať přerušil a opět se vrátil na

smluvené místo, odkud byl týměž pilotem odvezen zpět.

Další příklad skutečné výsadky s úkolem destrukčním jest vysazení por. Falkeho, pozorovatele německého letectva, přiděleného turecké armádě na východě. Tento letec společně s tureckým pilotem Felmy pokusili se zničiti železniční trať a vodovod, důležitý pro zásobování anglických jednotek v poušti, ale pokus — dne 19. dubna — se jim valně nepodařil. Opakovali jej dne 24. května 1917 a třebaže byli při činu překvapeni anglickou hlídkou a došlo k silné přestřelce, podařilo se jim nejen trať a vodovod zničiti, ale také bez nehody odstartovati a vrátiti se na domácí letiště.

Jinak nezachovalo se mnoho zpráv o činnosti toho druhu; pouze ke konci Světové války objevuje se pozoruhodný návrh generála Billy Mitchella, velitele amerického letectva na francouzské frontě. Navrhoval, aby na strategických bodech za německou frontou byla vysazena celá divize, která měla usnadniti průlom německého obranného postavení na západní frontě. Jeho návrh byl přijat s velkou nedůvěrou a provedení odloženo na jarní ofensivu 1919. Skutečné provedení znemožnila jednak nedůvěra k řešení, jednak konec války na podzim r. 1918. Radost z míru a naprostá nechuť k myšlence, že by mohla vůbec ještě býti válka po tak hrozných zkušenostech, dala zapomenuti na tutou myšlenku nové bojové metody, která se v dnešní válce stala tak důležitou a obávanou zbraní.

Krátce po ukončení Světové války našlo se vedle návrhu generála Billy Mitchella několik dobrých návrhů pro bojové použití padáku. Nejlepší z nich, který se nejvíce přibližoval k dnešním způsobům bojového použití padáku, byl návrh kapitána Claire L. Chennaulta, nynějšího velitele známých „Flying Tigers“, amerických dobrovolných letců v armádě generála Chang-Kai-čeka. Navrhoval shazovati nejen bojové jednotky v týlu nepřítele, ale také polní děla a jiný bojový materiál. Kromě tří Rusů, kteří se o věc živě zajímali, nebylo jeho návrhu věnováno mnoho pozornosti.

Teprve v r. 1928 objevuje se znovu plán použití padáku jako prostředku bojového k vysazení speciálních jednotek v týlu nepřítele. Toho roku totiž vyráběla anglická továrna na padáky „Irving“ pro Sovětské Rusko padáky, které měly unést nejen muže, ale také zbraně, střelivo a jiný bojový materiál.

V Rusku se již vážně uvažovalo o bojovém

6 1/2
použití padáku a po zralém uvážení byla tato myšlenka uskutečněna již příštího roku. Na manévrech Rudé armády v r. 1929 byl proveden první pokus o bojovou akci malé skupiny parašutistů, která se skládala z jednoho důstojníka a 8 mužů. Úspěch překonal všechna očekávání, takže v r. 1930 o manévrech v okolí Moskvy a Voroněže byly zkoušeny již první parašutistické jednotky v rámci vyšší jednotky.

V té době zájem o seskoky padákem rozmohl se v širokých vrstvách ruského obyvatelstva netušenou měrou. Rusové učinili skutečně ze skákání padákem národní sport. Každé malé i větší město mělo svoji padákovou věž, se které skákali mladí i starší, muži i ženy, děti nevyjímaje. Tento zájem byl značně živěn polovojenskou organizací „Osoviachim“, která tak poskytovala Rudé armádě velmi zkušený a technicky vycvičený materiál a kádr nových parašutistických jednotek.

Zatím ruské odborné kruhy vojenské pečlivě studovaly novou bojovou metodu po všech stránkách a po mnoha pečlivě tajených pokusech přikročilo se v Rudé armádě k intensivnímu speciálnímu vojenskému výcviku, a to jak parašutistických jednotek, tak i let. výsadek.

A tak v r. 1936 bylo použito hromadně parašutistů a leteckých výsadek během velkých ruských manévru u Kijeva. Tyto jednotky, vyzbrojené automatickými zbraněmi všeho druhu, děly, malými tanky a obrněnými vozy, mohly nerušeně obsadit důležité objekty a strategické body v týlu nepřítele, takže velkou měrou přispěly k zhroucení celé obranné sestavy a dokázaly, že správně použity mohou celkem lehce zlomit odpor nepřítele.

Jest zajímavé, že těchto manévru se účastnil také jako divák dnešní generál Sir Archibald Wavel, který v relaci Britské War Office vyjádřil se velmi příznivě o tomto novém způsobu boje. Nepodařilo se zjistiti, jak na jeho relaci reagovali příslušní vojenští odborníci.

Třebaže Rusové byli s výsledky velmi spokojeni, pokračovali neúnavně ve svých pokusech a zlepšování výstroje, výstroje, zkoušejíce použití parašutistů i let. výsadek za různých bojových fází, terenních i povětrnostních podmínek.

V r. 1937 měla Rudá armáda již značný počet skvěle vycvičených parašutistů a let. výsadek a přikročila k výcviku speciálních jednotek pro noční akce.

Velké manévry Rudé armády v r. 1936 mocně působily na cizí vojenské přidělnice,

žurnalisty a ostatní diváky, ale jest známo, že nejvíce zapůsobily na přítomné Němce. Manévry totiž potvrdily Němcům výsledky jejich tajných pokusů a rovněž teorii, kterou na základě těchto pokusů vyvodili. Ale je jisto, že nikdo z přítomných pozorovatelů a pořadatelů samých nedovedl si představit hromadné použití parašutistů a let. výsadek za spolupráce s jinými zbraněmi tak, jako jsme toho byli svědky při vpádu do Norska, Holandska, Belgie, Křety v Rusku a v Sev. Africe.

Jak již bylo v předěšlém odstavci naznačeno, ani Němci nezůstávali pozadu se zaváděním nových účinných bojových metod, třebaže Versailleská mírová smlouva naprosto „ochromila“ německou vojenskou moc. Nejdříve tajně, od r. 1935 veřejně organizovali novou armádu, horečně zbrojili, budující armádu, která měla odčinit porážku z r. 1918.

Krátce potom, když se nacisté zmocnili moci v Německu, generál von Metsch ve své přednášce ve „Svazu pro vojenskou vědu“ nastínil obrysy budoucí války. Prohlásil, že v příští válce odpor nepřítele, bránícího se v moderních pevnostech, nebude snadno zdolati staromodními metodami. Musí býti nalezeny nové bojové metody ke zlomení nepřátelského odporu v nejkratším možném čase a bez velkých obětí na lidech a materiálu. V průběhu své přednášky zdůrazňoval dva způsoby boje, kterými má býti dosaženo těchto požadavků:

1. Hromadným použitím nových bombardérů pro bombardování střemhlav v úzké spolupráci s pancéřovými divisemi.

2. Použitím parašutistických jednotek a leteckých výsadek v úzké spolupráci se všemi ostatními moderními zbraněmi.

Důvod, proč generál von Metsch mohl ve své přednášce tak otevřeně a sebevědomě zdůraznit tyto nové bojové metody, byl ten, že tajné pokusy s prvními parašutistickými jednotkami, jichž předmětem byly obě zmíněné taktické teorie, byly již ve velmi pokročilém stadiu.

Současně generálové Göring a Milch s konstruktéry Junkersových závodů na letadla započali s hromadnou výrobou známých bombardérů pro bombardování z letu střemhlav, které vznikly z dřívějšího modelu Ju K-47 po jednoleté těžké zkoušce.

Na základě získaných zkušeností započato rovněž s prvním výcvikem jednotek parašutistických a tak byl utvořen nejdříve prapor a poté pluk, nazvaný „Erstes Fallschirmjäger Regiment“, nyní „Marschall

8. 11/40
Göring Regiment", elitní to jednotka a základ nejen nové zbraně, ale také nových tvořících se parašutistických jednotek německé armády.

O existenci jejich všeobecně se vědělo, ale generální štáby většiny armád nepřikládaly jim velkého významu, pokládajíce praktické použití podobných jednotek jen za příležitostné, v nepatrné míře a na terénu v západní a střední Evropě neupotřebitelné.

A jest opět velmi zajímavé, jak prý se vůbec na myšlenku zřízení těchto jednotek v Německu přišlo. Existuje totiž jedna verze, kterou sice nepodařilo se prověřiti, ale jež jest velmi zajímavá a konečně nikoliv neuvěřitelná.

Současně s nacistickým ovládnutím moci v Německu objevuje se v Berlíně záhadná postava policejního kapitána, vášnivého nacisty, jménem Wecke (dnes General-leutnant). Asi se 400 jinými důstojníky a muži dostal úkol vyhladiti bezohledně a nemilosrdně všechny nepřátele III. Říše v přiděleném policejním obvodu. Ať stavěl kordony kolem obvodu, který chtěl vybrati, jak chtěl, vždycky velká část včas uprchla, poněvadž se rovněž zajišťovali hlídkami. Wecke, který byl během Světové války v německém letectvu a účasten na pokusech padákem, prováděl „střáhy“ na základě studia leteckých fotografií obvodů, které měly býti „vybrány“. Založil speciální policejní leteckou setninu a nakonec se rozhodl obsazovati určené obvody rychlým přistáním policie padáky, od čehož si sliboval větších úspěchů.

Tím byla dána německé Reichswehr nová myšlenka, která byla opravdu s německou důkladností pečlivě studována. A skutečně o několik měsíců později možno naléztí Weckeho policejní parašutisty, doplněné dobrovolníky z řad policie a mladých plachtařských nadšenců na tajném polním cvičení s Reichswehr. Dobře pochopená a s nadšením provedená myšlenka přinesla více než očekávané výsledky.

Možno říci, že současně s vývojem parašutistických jednotek a leteckých výsadek v Německu nastává také netušený rozvoj na poli bezmotorového létání, a výkony Němců v té době udivují svět. Nikoliv nově odvětví letectví — plachtaření — stává se pod rouškou sportovního letectví bohatým pramenem nejen skvěle vyřešených aerodynamických typů letadel, které byly podkladem výkonných bojových letadel všech druhů, ale také kádrem dobře vycvičených pilotů, kteří po krátkém přecvičení na motorových letadlech stali se výbornými vojenskými piloty.

Jest skutečností, že v r. 1935 byl poslán tehdy ředitel „Německé školy pro obchodní piloty“ — vlastně skryté výcvikové středisko pro německé vojenské piloty — Sperling (nyní general něm. Luftwaffe) na tříměsíční studium parajednotek do Ruska. Po svém návratu z Ruska se 30 vybranými piloty započal parašutistické pokusy na podkladě vojenském a konečně s výcvikem vlastních parajednotek na letišti ve Staaken, takže v r. 1938 byly vycvičeny již 2 parašutistické pluky, každý o dvou praporech. Při zabrání Rakouska v březnu 1938 poprvé použili Němci k obsazení letiště ve Wagram jednoho para-praporu, aby zajistili provedení let. výsadek na zmíněném letišti.

Němci, poučení a přesvědčení úspěchy Rusů, horečně spěchali s výcvikem a tak při vypuknutí dnešní války měli již tři Fallschirmjäger Regimenty o síle asi 5.000 mužů. Původní německou parašutistickou formací byl 1. Fallschirmjäger Regiment, který byl utvořen z mužstva pluku generála Göringa asi kolem r. 1936 ve Stendal, kde bylo také výcvikové středisko.

Kolem r. 1939 setkáváme se již se 7. let. divisi, která obsahovala 3 para-pluky. Operovala v Holandsku, Belgii a Norsku v r. 1940, ne ovšem samostatně, nýbrž po praporech a plucích. Spolupracovala také s několika pokusnými kluzáky v Belgii při útoku na Albertův kanál a pevnost Eben Emael a s 22. pěší divisi v Holandsku, která byla pokusně přetvořena na divisi výsadkovou.

V polském tažení nepoužili Němci parajednotek nebo let. výsadek ve větším měřítku. Jejich činnost omezila se především na činnost destrukční, zvyšování paniky a nejistoty v týlu polské armády.

Od té doby nastal v Německu velký vývoj speciálních jednotek a značný počet výcvikových středisek v Německu samém a obsazených územích nám zřetelně napovídá, že Němci dnes disponují velkým počtem parajednotek. Během války a hlavně v této fázi války jest parašutistický výcvik časově velmi krátký a takto vycvičení parašutisté nejsou zařazováni do pravidelných parajednotek, nýbrž se vrací ke svým útvarům, kde tvoří stále zálohy pro parašutistické jednotky. Pokud jde o letecké výsadky, není třeba se o nich zvláště zmiňovati, poněvadž pro Němce není žádným zvláštním problémem ani předmětem dlouhých úvah přetvořiti jakoukoliv jednotku na leteckou výsadku a to v čase co nejkratším.

Všeobecně možno říci, že Němci nezustávali pozadu ve výcviku a organizování svých

5. 1/44
parajednotek a let. výsadek za Rudou armádou; nijak nepodceňovali jejich význam v budoucí válce — ostatně úspěchy německých akcí v této válce jen potvrdily správnost jejich teorií. Rozšířili svoji „Luftwaffe“ o novou zbraň a dokázali nejen její úspěch, ale naprostou nepostradatelnost v moderní armádě.

Nezachovalo se mnoho zpráv o použití parašutistických jednotek nebo let. výsadek ve válce španělské. Byla sice připravována akce v dubnu 1938 zvláštním parašutistickým oddílem, který byl cvičen ruskými instruktory proti letecké základně německých letců „Condor Legion“ v Barbartra, ale provedení ztroskotalo již v počátku na nedostatku vhodných letadel.

Prvá zmínka o použití parašutistických jednotek ve skutečném boji — na rozdíl od celkem hladkého průběhu obsazení letiště Wagram německými parajednotkami a let. výsadekami, a to bez jakéhokoliv odporu — pochází z války Sovětského Ruska s Finskem v r. 1939-1940. Lze poznamenati již předem, že i v této válce bylo jejich použití značně omezeno. Uvážíme-li dobu, ve které se válka odehrávala, drsnost podnebí a těžký terén, jest více než pravděpodobné, že mnoho ruských parašutistů, kteří zmrzli, nebylo ještě dodnes nalezeno.

Na začátku i v průběhu války byl použit jistý počet parašutistů jako zpravodajských agentů a sabotérů bez pozoruhodných úspěchů; většina jich byli pravděpodobně finští uprchlí komunisté. Finské vojenské kruhy odmítly podati jakékoliv informace o jejich úspěších nebo neúspěších a tak se zde setkáváme s jednou z hlavních zásad v boji proti parašutistům, totiž — nedati nepříteli ani nejmenší zprávu o osudu jeho parašutistů ani ve formě normálního úředního komuniké.

Teprve ke konci finské války v r. 1940 bylo použito většího počtu parajednotek, když Rudá armáda provedla svůj hromadný útok přes zamrzlý Finský záliv a západně Viipurské zátoky, nyní ovšem způsobem podobným tomu, jakého bylo použito při velkých manévrech Rudé armády u Kijeva.

Avšak události této války spěly tak rychle ke svému konci, že ani zde nebylo příležitosti posouditi význam a hodnotu parajednotek tak, jako jest tomu v nynější válce. Zdá se, že hlavní účel padáku ve válce rusko-finské v r. 1939-1940 záležel především v kladení min do moře pomocí padáku.

O formování parajednotek ve francouzské armádě zasloužil se bývalý francouzský

ministr letectví Pierre Cot, který dal základ k formování jednotek po vzoru ruském. Když v r. 1938 přestal býti ministrem letectví, francouzský generální štáb stavěl se k věci negativně prohlašuje, že organisování těchto speciálních trupů ve francouzské armádě stalo se jen pod vlivem rusofilské politiky ministra Pierre Cota a že podobné jednotky jsou v moderní válce prostě bezcenné. A tak skutečně došlo v r. 1939 k rozpuštění jediného praporu „Infanterie de l'air“, zatím co v Německu, nejnebezpečnějším sousedu Francie, byly chystány plány ke vpádům do sousedních zemí za silné podpory téchže speciálních jednotek.

Vývoj parajednotek a let. výsadek v Itálii započal poznenáhlu, na podkladě zkušeností, které měly armády jiné. Nejdříve byly prováděny pokusy dopravovati vojenské jednotky vzduchem a již r. 1939 použili Italové tohoto způsobu dopravy vojska při obsazování Albanie. Při této akci přepravili jeden celý pluk z Taranta do Tírany ve dvou vlnách během 90 minut. Takový úspěch přispěl k tomu, že bylo přikročeno také k výcviku parajednotek, avšak až doposud nemohou se Italové vykázati nějakými úspěchy svých parajednotek ve skutečném boji. Italové sice použili svých parajednotek během své výbojné akce v Habeši, ale to jen pouze ke shazování zásob a bojového materiálu padákem vlastním předsunutým jednotkám, a to ještě někdy špatně, poněvadž je shazovali v některých případech do prostorů, obsazených Habešany. K přímé akci se Italové nikdy neodvážili.

Velkorysé plány amerických parajednotek a let. výsadek potvrdily, že i Američané včas pochopili pravé hodnoty a budoucnost těchto speciálních jednotek. Stálé zdokonalování organisace, výzbroje, výstroje, pečlivé studium všech provedených dosud akcí a využití všech jejich kladných hodnot, opravňují k nejlepšímu nadějm. Úspěchy v Sev. Africe tomu jen napovídají.

Zprávy o velmi úspěšném použití jednotek letecké pěchoty, t.j. parajednotek a leteckých výsadek Japonci ve válce v Pacifiku, jejich způsoby boje, výzbroj, výstroj, jasně prokazují, kdo byl instruktorem tohoto spojence Osy.

Pokud se týče výcviku a organisování této nové zbraně ve Velké Británii, nutno přiznati, že i zde naráželo se na značné nepochopení, ačkoliv ostrovní poloha Anglie přímo svádí a jest klasičtým příkladem pro použití parajednotek a let. výsadek všeho druhu za úzké spolupráce ostatních zbraní,

hlavně letectva a námořnictva a jich výsadek. Teprve krátce po vypuknutí dnešní války bylo založeno několik pokusných stanic a byl postaven jeden pokusný parašutistický prapor. Tento para-prapor byl velmi pečlivě studován, cvičen ve všech způsobech boje a byl vlastně pokusem a výsledkem studií vojáků, letců a vojenských vědců vůbec. Byla navrhována a zkoušena nová moderní výzbroj, výstroj a použití za všech podmínek boje.

Organisování a výcvik parajednotek v Anglii byl prováděn s velkou intenzitou: nejvíce překvapuje skutečnost, s jakou se podařilo Angličanům celou činnost utajiti. Akce anglických parašutistů v jižní Itálii na počátku r. 1941 byla velkým překvapením, jak pro vlastní Spojence, tak i pro partnery Osy.

Dnes již disponuje Velká Británie velkým počtem parajednotek a let. výsadek a jejich akce v příštích bojích ukáže, že Angličané dohání milovými kroky to, co bylo zameškáno v minulých letech. A nebude to jistě jen akce na evropském bojišti nebo v severní Africe, o čemž svědčí intenzivní výcvik vlastních i spojeneckých jednotek na Středním Východě.

Prvá zpráva o letecké pěchotě v naší vojenské literatuře objevila se ve „Vojenských Rozhledech“ a „Důstojnických Listech“ asi kolem r. 1936 a krátce po jejich předvedení na velkých manévrech Rudé armády u Kijeva.

Ačkoliv se vyskytly hlasy na organisování a výcvik let. pěchoty také v naší armádě, naráželo se všude na mnoho překážek, z nichž největší bylo nepochopení. Stále bylo více hlasů proti zřízení než pro a teprve vzrůstající síla německých parajednotek pomalu přesvědčovala o možnostech použití let. pěchoty i na takovém terénu, jako jest ve střední a západní Evropě.

Konečně v zimě r. 1938 došlo k výzvě, aby se hlásili dobrovolníci z řad zákopnických čet a ženijního vojska do nově zakládaného oddílu letecké pěchoty. Oddíl měl být nejdříve cvičen v úkolech destruktivních a teprve později po zkušenostech měla být rozšířena jeho činnost i na úkoly zpravodajské a bojové.

Obsazení Československa 15. března 1939 zmařilo i tento náběh, a k vlastnímu výcviku prvních dobrovolníků došlo teprve v Anglii na jaře 1941 v anglickém výcvikovém středisku a anglickými instruktory.

Výkony československých parašutistů ve výcvikových střediscích dokazují, že věnuje-li se výcviku patřičná péče, hlavně při výběru, mohou dosáhnouti krásných výsledků v jakékoliv akci.

Shrne-li se stručně historický vývoj parašutistických jednotek a let. výsadek, je vidno, jak pronikání nové myšlenky naráželo na nepochopení jejich vojenských hodnot i u nejvyšších vojenských autorit. Teprve přesvědčivé úspěchy německých parašutistů v Norsku a Holandsku otevřely oči všem nedůvěřivcům. A tak dnes po bohatých zkušenostech s parajednotkami a let. výsadekami v prvním období války, všechny moderní armády, bez ohledu na jejich početnost, organisují tyto speciální jednotky již z toho důvodu, že znovu a znovu nynější akce parajednotek dokazují silný vliv na průběh jakékoliv bojové akce. Záleží jen na příslušných velitelích, aby ve spolupráci s jinými zbraněmi vytěžili z nich všechny hodnoty.

LETECKÁ PĚCHOTA.

Není skutečně tak snadné najít správný český název, společný pro parašutistické jednotky a letecké výsadky, jako jest anglický termín „airborne“. Jestliže se v české vojenské terminologii vyskytuje výraz „letecká pěchota“, jistě není tu na mysli jen pěchota, která seskakuje pomocí padáků nebo jest vysazována s letadel a kluzáků v určeném prostoru akce. Dnes víme, že parašutistické jednotky i letecké výsadky pozůstávají nejen z pěchoty, nýbrž také z jednotek dělostřelectva, tankových, ženijních, telegrafních a jiných speciálních zbraní a tudíž termín „letecká pěchota“ jasně nevystihuje vlastní základní pojem obou jejich složek. Zahrnujeme-li však přesto parašutistické jednotky a let. výsadky pod společný termín „letecká pěchota“, můžeme říci, že jednotky, přepravované na místo bojové akce vzduchem, nazývají se let. pěchotou a jsou dvojího druhu:

I. Parašutistické jednotky.

II. Letecké výsadky.

Parašutistické jednotky nebo krátce parajednotky jsou jednotky, které seskakuji se svojí výzbrojí do určeného prostoru akce pomocí padáků.

Letecké výsadky jsou jednotky, které jsou přepravovány do určeného prostoru akce se svojí lehkou i těžkou výzbrojí dopravními letadly nebo kluzáky.

(Pokračování v příštím čísle.)